

ננתח את העסקאות לפי **שפר ומנחם** בהפרדתן ל-2 עסקאות נפרדות. ונראה בכל שירות או תמורה שחלפו כשווי כסף. **עסקה א': עסקה 1**: גלית נותנת שירותי טיפול לחדווה בתמורה ל-36,000 ₪ וריבית נחסכת. **האם צמחה הכנסה**: הכנסה של 36,000 ₪ שווה של ריבית מההלוואה (הכנסה רעיונית) זאת שבהיעדר נתונים נניח שהצדדים רציונלים ועל כן סכום ההכנסה שווה לסכום ההוצאה (**אלישע**) מלבד זאת הכנסה של גובה ההלוואה (לעת עתה) **נובעת ההכנסה**: הענקת הטיפול. **מקור**: הטיפול יחשב לפי **ס. 12(1)** עסק בגלל המלאי, מדובר בהכנסה אקטיבית פירותית. הריבית הנחסכת: **12(1)** עסקת אקראי מסחרית / **102(10)** שכן **במינץ** נקבע **ס. 3(ט)1** אינו מהווה מקור אלא רק דרך לחישוב. בשביל להפעיל את **ס. 103** יש להוכיח שמדובר בהלוואה שניתנה בתמורה לשירות כלשהו (**רמון**). **הוצאה סכומה**: **בכל העסקאות הבאות** מאחר ותמיד יהיה מדובר בשתי עסקאות במקביל נגיד כי לשני הצדדים צמחה הוצאה זהה (כפי שצינתי שהם רציונלים). כאן ההוצאה תהיה שווי טיפול שיניים שווה ל-36 במזומן והריבית הנחסכת) **סיווג**: ההוצאה שתהיה שווה לעלות חומרי הגלם תסווג כעסקית והנותר יהיה פרטי אלא אם מטרת ההלוואה קידום העסק. **עסקה 2**: חדווה נותנת לגלית שירותי הלוואה תמורת שווי שוק של טיפול רפואת שיניים פחות 36,000 ₪ (בהנחה שרציונלים). **הכנסה**: שווי שוק טיפול שיניים **נובעת ההכנסה**: מתן הלוואה בצמוד להטבת ריבית. **מקור**: **12(4)** עבור הריבית או **ס. 102(10)** סעיף העוללות. **ס. 12(1)** עסקת אקראי מסחרית. ההכנסה פירותית. **הוצאה סכומה**: שווי טיפול שיניים: 36,000 ₪ במזומן ושווי הריבית הנחסכת, הוצאה רעיונית. ההלוואה בסך 150 אש"ח תחשב גם הוצאה לעת עתה. **סיווג**: פרטית כי הטיפול נעשו בשל כאבים שחשה, שאינם קשורים לעבודתה. ההלוואה עסקית שכן היא מייצרת את רווח הריבית ואת ההלוואה עצמה שתחזור. **ב'**: **האם יש הכנסה**: 3,000 ₪ **נובעת ההכנסה**: אג"ח. גלית תטען שנובעת גם מאותה עסקה עם חדווה. **מקור ההכנסה**: **ס. 12(4)** הכנסה מדיבינד. **האם הייתה הוצאה**: גלית תטען ששווי הריבית הנחסכת היא הוצאה רעיונית (תמורת הטיפול) הפ"ש יטען שמדובר ב-2 עסקאות שאינן קשורות. הטיפול של גלית שימש כמקור שהפיק פירות בדמות הטבת ריבית **ס. 12(1)** (מעסק) וכעת השתמשה בחלק מהונה והשקיעה באגרות חוב **ס. 12(4)**. ולכן ניתן למסות גם על הריבית הנחסכת וגם על התשואה מההשקעה. **ברמון** נקבע שאין לפרש את **ס. 3(ט)3** באופן שיביא לכפל מיסוי מאחר ונקבע כי ס' זה הינו כימות ולא מקור נפרד, לכן כאשר יש הכנסה רעיונית במקביל להכנסה בפועל המס יכול על ההכנסה בפועל. לפיו בדיני המיסים לא עוקבים אחר ההיגיון הכלכלי כפשוטו: שירותי טיפול השיניים הפיק ריבית נחסכת אך ההכנסה מהריבית מומשה רק כאשר גלית השקיעה את ההלוואה ואג"ח והרוויחה ריבית בפועל. ניתן לראות עסקה זו גם כניכוי של הוצאה מוכרת כפי שהוכר **באלישע**, הריבית אותה הייתה צריכה גלית לשלם הינה הוצאה למטרת ייצור הכנסה שכן בלעדיה לא הייתה מקבלת את ההלוואה ולא הייתה יכולה להשקיע אותה באג"ח על מנת להפיק תשואה כך שיש לקזז את סכום הריבית מהתשואה בסך 3,000 ₪ ורק אז למסות. חישוב המס: נפסק שיש למסות את ההכנסה בפועל, ההכנסה הממומשת. כלומר, כאן תמוסה רק התשואה. יש להראות כי ההלוואה אכן ניתנה תמורת השירות (מתקיים). **סיווג**: **עסקית** שכן מטרת הריבית הנחסכת לייצר הכנסה. **ג' עסקה 1**: גלית נותנת שירותי לחדווה תמורת 10,000 ₪ וכתבת תדמית. **צמחה הכנסה**: 10,000 ₪ שווה כתבת שתדמית בדמות. ניתן להסיק כך כי הצדדים רציונלים. **נובעת ההכנסה**: מתן טיפול **מקור**: לעיל **הוצאה וסכומה**: 10,000 ₪ שח והוצאה רעיונית בשווי כתבה עיתונאית (יחד שווה לשווי הטיפול) **סיווג**: עסקי. חומרי הגלם למטרת ייצור הטיפול והכתבה לצרכי שיווק. **עסקה 2**: חדווה נותנת לגלית כתבה ו-10,000 במזומן תמורה לשווי טיפול. **צמחה הכנסה**: שווי שוק טיפול **נובעת ההכנסה**: מהכתבה **מקור**: **12(1)** משלח יד או עסקת אקראי מסחרית

102 / וההכנסה פירותית. הוצאה וסכומה: הוצאה רעיונית של שווי טיפול שיניים שיגלם בתוכו עלות להכנת הכתבה ופרסומה אם קיים. סיווג פרטית שכן הטיפול הוא בשל כאבים שחשה שאינם קשורים לעסק. אם ישנה עלות להוצאת כתבה זה יהיה עסקי. עסקה ב': עסקה 1: דגנית מוכרת את האיפון ובתמורה מקבלת תיקון לרכב שלה. צמחה הכנסה: שווי השוק של האיפון = 4,000 ₪ בדמות טיפול לרכב. זאת בהנחה שהם רציונלים. ממה ההכנסה: מכירת האיפון. מקור: או ס. 2(1) עסקת אקראי מסחרית שכן יש פוטנציאל לשנות. או 2(10) הכנסה פאסיבית. דגנית תטען להכנסה הונית שכן אין מחזוריות, ויש מכירה של נכס ואז שיעור המס נמוך יותר בגלל שמדובר במכירת המקור שמשמש לשגרת החיים. הוצאה סכומה: 4,000 ₪ שווי עלות האיפון. סיווג: הוצאה פרטית אלמלא הרכב משמש לצורך משלח ידה. עסקה 2: סיוון נותנת שירותי תיקון רכב בתמורה לשווי שוק של איפון. צמחה הכנסה: הכנסה של 4,000 ₪. ממה נובעת ההכנסה: ממתן טיפול לרכב מקור ההכנסה: סעיף 12(1) עסק או משלח יד, הכנסה פירותית. הוצאה סכומה: הוצאה רעיונית של 4,000 שח יתכן והוצאה ממשית של תפעול הטיפול סיווג: מה שלצורך התיקון יהיה עסקי. מעבר לכך זה יהיה פרטי אלא אם הטלפון יהיה לשימוש בעסק. שאלה 2 שאלה זו תנותח בהתאם ל**יהב: ס 22(2)** טובה שניתנה ממעביד חייבת במס. בניכוי במקור לפי סעיף 164(17). יש לבחון את ההטבה שניתנת לעובד 2 מבחנים מצטברים: 1) נוחות המעביד: העוזרים המשפטיים זקוקים לקורס הגישור בשביל להיות מקצועיים יותר בעבודתם, ייתכן והעלות הגבוהה של הקורס מלמדת כי הנהלת בתי המשפט רואה ערך ברכישת השכלה זו ע"י ידי עובדיה, וכי היא סבורה שתפיק מכך הנאה. מנגד עבודתם אינה גישור אלא סיוע לשופטים כך שאין זה תפקיד חיוני לעבודתם והם יכולים לעסוק בו ללא הקורס. 2) הנאת העובד יש לבחון את ההטבה במשקפיים "אובייקטיביים": פ"ש יטען שיש הנאה ניכרת לעובד, העוזמים רוכשים מקצוע נוסף, ושכעבור 4 שנים כשיחזרו לשוק העבודה זה ישמש מקור הכנסה. הם יכולים להפיק מכך הנאה מחוץ לשעות העבודה. לפי ס. 32(15) לפק' לימודים אקדמיים אינם הוצאה מוכרת בגלל שמעניקה מעמד בשוק העבודה כך שניתן להסיק מכך שיש בהם משום טובת הנאה. מנגד יטענו העוזמים כי הם כל לא מעוניינים לעסוק בגישור. בנוסף לפי המבחן האמריקאי גם כאשר יש טובת הנאה בהתקיים תנאים מסוימים היא לא תמוסה: שימור ושיפור: הקורס ממקצע את עבודתם ותורם להבנה המשפטית של סכסוכים. חיוני לתפקיד: העוזמים יטענו לעיל, הנישום יטען כי עבודת העוזמים לא דורשת יכולת גישור ויש בה משום אקטסטרנה. (לפי **דן** ניתן לחלק בתוך הטבה מהו החלק שנותן הנאה לעובד ומהו החלק שהוא לצורך עבודתו, כך שייתכן ואפשר לכמת את סיכוי ההנאה שלהם מהקורס ולמסות על סכום נמוך יותר) מהות: הפ"ש יטען כי גישור אינו קשור מהותו לעבודת עוזמש שהיא סיוע לשופט. תוך כדי עבודה: הקורס נלקח במסגרת השתלמות. אם מדובר בהשתלמות שהיא חובה על כך העוזמים יטענו שיש מקום שלא למסות אותה שכן מדובר כאן בשווי כסף ולא בכסף אמיתי. מבחן ההכשרה: העוזמים יכולים לעסוק בתפקידם גם בלי הקורס. לפי **שפר** עדין נחשב לעסקה מיסויית ויש לראות את העסקה כאילו כן עבר כסף ולא שירותים. ובכל מקרה לא כל קצובה מוכרחה להיות בכסף וגם הקורס יכול להיות קצובה (**דן, בת ים**). בנוסף אם מדובר בהשתלמות חובה, לפי **דן**, פעולות המעסיק משמשות רק אינדיקציה לבדיקה האם ההטבה חיונית למילוי תפקיד העובד כך שייתכן ואף שזה חובה זה הטבה. אם מדובר בהוצאה שהיא לצורך עבודה, תטען ההנהלה שיש לראותה כהוצאה מוכרת. בנוסף לפי **דן** יש למסות לפי שווי ההטבה לעובד אבל לפי **הרצוג** יש למסות באופן בו חישוב העלות של ההטבה לעובד קרוב למידת ההנאה שיפיק ממנה, כך שגם אם פר עוזמש עלות הקורס נמוכה יש למסות בשווי השוק של קורס. התקנות קובעות כי יש לשלם את הסכום הגבוה יותר.